

அந்தக் காலப்பொழுதின் விடியல் இவ்வளவு பெரிய சோகத்தைச் சுமந்து வரப்போகின்றது என்று யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க நியாயமில்லை. போராளிகள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது நாளாந்தக் கடமைகளில் மூழ்கியிருந்தனர் - வழமை போல் இன்றும். அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மனங்களிலும் பல்வேறு சிந்தனைகள், நினைவலைகள். இவற்றினூடு நகர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த நாட்பொழுது.

ஆனாலும் அந்தக் கணப் பொழுதுகள்... எங்கிருந்தோ வந்த நண்பன் ஒருவன் - "மச்சான், எங்கட மணி முடிஞ்சுதாமடா. இப்பத்தான் மெசேச் வந்ததாம்"... அவனது வார்த்தைகள் சுமந்து வந்த சோகம்... அடுத்த சில கணப்பொழுதுகள் அங்கே குடிக்கொண்ட மெளனம் - எங்கள் இதயங்கள் அந்தச் செய்தியை ஏற்கவும், ஜீரணிக்கவும் கஸ்டப்படுகின்றன போலும். "உண்மையாகவே மச்சான்?" என்ற எங்களில் ஒருவரின் வார்த்தையில் அது பொய்யாக இருக்கக் கூடாதா, என்ற ஆதங்கம் தெரிகின்றது. ஆனாலும் அங்கு பதிலின்றித் தொடர்ந்த மெளனம் - ஆம் எங்களின் சோகத்தைப் பரிமாறிக் கொள்ள அதைத் தவிர வேறு வார்த்தை கிடைக்கவில்லை.

மணி... உனக்கும்... எங்களுக்கும் இடையில் மிக நீண்ட தூர இடைவெளி. ஆனாலும் நாங்கள் என்றோ ஒரு நாள் சந்திப்போம் என்று, எங்கள் இதயங்களில் வளர்ந்திருந்த நம்பிக்கை அரும்புகிதைக்கப்பட்டு விட்டது.

உனது சாவு, எமக்கிடையே இருந்த இடைத்தூரத்தை நிரந்தரமாக்கி விட்டது. எனிமேல் உன்னைக் காணவே முடியாதா!! ஓ... அதனை ஏற்றுக் கொள்ள இதயத்தால் முடியவில்லை. என் மனதில் இழையோடிய எண்ணங்கள். "நல்ல பெடியன் மச்சான்" நீண்ட மெளனத்தைக் கலைத்த யாரோ ஒரு தோழனின் வார்த்தை அது. ஆளுக்காள் தங்கள் சோகத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளும் முயற்சி. எந்தன் மனதோ பின்னோக்கிச் சென்று அந்த பசுமையான நினைவுகளை அசை போட எத்தனிக்கின்றது. ஓ... எங்களுக்காக 'மணி' விட்டுச் சென்றது, தனது நினைவுகளை மாத்திரம் தான்...

அமைதியாக இருந்த அந்த அடர்ந்த காணகப் பகுதி இன்று ஏனோ ஆரவாரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இன்று மாத்திரமா? இல்லை, சில நாட்களாக இதே ஆரவாரம் தான். அந்தக் காணகத்தின் ஊடே ஓடிய ஒற்றையடிப் பாதை வழியே போராளிகள் நடந்துசெல்லும் சலசலப்பு, சில நாட்களாகக் கேட்ட வண்ணமேயிருக்கின்றது. அப்பகுதி... திருமலை மணலில் சிங்களவனால் முற்றாக விழுங்கி ஏப்பம் விடப்பட்ட கிராமங்களில் ஒன்றான பன்னகரத்தின் காட்டுப்பகுதி. அக்காணகத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்த புலேந்தி அம்மானின் பிரதான பாசறையை நோக்கித் தான் இப்போராளிகள் போய்க் கொண்டிருக்கின்றார்கள். பன்னகரப்பகுதியில் அமைந்திருந்த சிறிலங்கா இராணுவ முகாமொன்றைத் தாக்குவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார் புலேந்தி அம்மான். சில நாட்களாக அவருக்கு ஓய்வூதிய இல்லை. அவரோடு சேர்ந்து சந்தோசம் மாஸ்ரர். இத்தாக்குதல் முயற்சிக்கத்தான் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்தும் போராளிகள் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அங்கு வந்து சேர்ந்த போராளிகளுக்கோ இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. இராணுவமுகாம் தாக்குதலில் பங்கெடுக்கப் போகின்றோம் என்ற மகிழ்ச்சி ஒரு புறம்.

மறுபுறம் நீண்ட நாட்களாகச் சந்திக்காமல் இருந்த தமது தோழர்களையும், என்றுமே அறிமுகம் இல்லாத போராளிகளையும் ஆளையாள் அறிமுகம் செய்து தமது சக்துக்கங்களைப் பரிமாறிக் கொள்கின்ற மகிழ்ச்சி. மற்றவர்களைப் போலல்லாமல் எனக்கு இந்த நாளை என்றுமே மறக்க முடியாமல் செய்து விட்டவன் 'மணி'. ஆம் இன்றுதான் நான் முதன்முதலாக மணியை சந்திக்கின்றேன். எந்நேரமும் புன்சிரிப்புடன் கூடிய அவனது முகம் எல்லோருடனும் மிக இயல்பாகப் பழகுகின்ற அவனது சுபாபம். எந்தச் சூழ்நிலையிலும் மற்றவர்களைச் சிரிக்க

ஆனாலும் காலத்தின் கொடுமையால் இன்றோ சிங்கள, முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்பில் அடிக்கடி சிக்குண்டு தன் இயற்கையான பொலிவிழந்து பொட்டிழந்த பெண் மகள் போல் தோன்றும் அந்தக் கோலம். இன்னும் அந்த அராஜகங்களுக்கு ஆட்பட்டுத் தவிக்கும் அந்த மக்களின் அவலம். கண்களில் நீர்த்திரையிட வைக்கின்ற அந்தச் சோகம். அப்பகுதிக்கிராமங்களில் ஒன்றான சம்பூர்-அது தான் மணியின் சொந்த ஊர். அவன் தவழ்ந்து திரிந்த பூமியில் இன்று வாழ்க்கையின் எல்லைக் கோட்டை அண்டித்து விட்ட வயதானவர்களைத்தான் காணமுடிகின்றது. "உங்கள் பிள்ளைகள் எங்கே?" என்று அவர்களை வினவினால், ஒன்று அவர்கள் இராணுவ அராஜகங்களுக்கு பலியாகியிருப்பார்கள் அல்லது விடுதலைப் புலியாக இருப்பார்கள். மணியின் குடும்பத்திற்கும் இது மிகவும் பொருத்தமாகவே இருந்தது. மணியின் குடும்ப நிலைமையானது மிகவும் ஏழ்மையானதாகவே இருந்தது. மணியினாலும் "இளமையில் வறுமை" எனும் கொடுமையில் இருந்து தப்ப முடியவில்லை. ஆனாலும் வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ, அவனது குடும்பம் தவறவில்லை. ஆதிக்கச் சிங்

லேயே தனது இயக்கப் பணியைத் தொடர்ந்தான். தனது போராட்ட வாழ்க்கையின் பெரும்பாலான காலப்பகுதியை முதுர்ப்பகுதியிலேயே செலவிட்ட அவன், அப்பிரதேசத்தில் இடம் பெற்ற அனைத்து முக்கிய இராணுவத் தாக்குதலிலும்

அல்ல. இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் போர் நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் அவன் இந்திய இராணுவத்துடன் களமாடித் திரிந்த பகுதிகள் தானே இவை. ஆம் 1988, 89 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம், வன்னிப் பிரதேசங்களில் இந்திய இராணுவத்துடன் செங்களமாடிய வன் பின்னர் அதன் பின்னர் தற்பொழுதுதான் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்துள்ளான். நீண்ட கால இடைவெளியின் பின் அவனை நான் சந்திக்கின்றேன். ஆனாலும் மணி... அவன் அவனாகவே இருந்தான்.

மேஜர் மணி

பங்குபற்றியதோடு பல தாக்குதல்களிற்கு தலைமை தாங்கிச் சென்ற பல வெற்றிகளைப் பெற்றவன். தான் பங்குபற்றிய ஒவ்வொரு தாக்குதல்களிலும் தனது திறமையைக் காட்ட மணி தவறியது கிடையாது. இதனால் முதுர்பிரதேசத்தின் முக்கிய பொறுப்பாளர்களில் ஒருவனாக "மணி" நியமிக்கப்பட்டிருந்தான்.

முதுர்பகுதியின் மூலை முடுக்கெல்லாம் வாழ்ந்த மக்கள் கூட மணியை அறிவார்கள். ஏனென்றால் அப்பகுதிகளில் கெல்லாம் செல்லவும், அம் மக்களின் குறைகளைக் கேட்டு அவற்றை நிவர்த்தி செய்யவும் "மணி" தவறாவதில்லை. தனது அன்பு மக்களை நேசிப்பதற்கு அவன் தவறியதில்லை. "மணி"; இந்தப் பெயர் போராளிகளின் வாய்களில் மாத்திரமின்றி முதுர்பகுதி மக்கள் ஒவ்வொருவர் வாயிலும் மிகவும் நேசத்துடன் வெளிப்படும் வார்த்தை. மணியின் அன்பான வார்த்தைகளால், பன்னகர நடத்தியினால், கள்ளமில்லாச் சிரிப்பினால், நேர்மையான செயற்பாட்டினால் அவன் இயக்கத்தின் ஒவ்வொரு போராளியினாலும், பொறுப்பாளர்களினாலும், பொது மக்களினாலும் நேசிக்கப்பட்டான்.

1990 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் மணி தனது சக போராளிகளுடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தான். யாழ்ப்பாணம், வன்னி மண்கள் கூட மணிக்கு புதியன

அக்காலப்பகுதி கோட்டை இராணுவ முகாம் கைப்பற்றப்பட்டிருந்த காலப்பகுதி. மணியையும் கூட்டிக் கொண்டு நாங்கள் கோட்டை இராணுவ முகாமைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றிருந்தோம். இனிமையான மலைப் பொழுது மணி சக தோழர்களை கேலி பண்ணிச் சிரித்தபடியே வந்துகொண்டிருந்தான். அவனது பேச்சைக் கேட்டுச் சிரித்தபடியே நாங்கள் முகாமைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டுவந்தோம். கோட்டையின் மூலை முடுக்கெல்லாம் நின்று நாங்கள் போட்டோக்கள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது மணி சிரித்தபடியே கூறினான், "மச்சான் என்னை வடிவா எடுங்கடா, எனிப்போனா எங்கடா திரும்பி வாறது, செத்துக்கித்துப்போனாலும்" அவன் பகியாகத்தான் கூறினான். அவன் சாவுக்குப் பயந்தவனா? இல்லை ஒவ்வொரு போராளியும் தன் சாவை எதிர்பார்த்தபடிதான் போராடுகின்றான். அந்தச் சாவை அவன் சந்தோசமாக அனைத்துக் கொள்கின்றான். அன்று மணி பகியாகவோ அன்றி தீர்க்கதரிசனத்துடனோ எப்படிக்கூறினானோ, அவன் திரும்பி வரவேயில்லை. அவனது சாவு எங்களுக்கு, அவனது அன்புத் தோழர்களிற்கு, அவன் நேசித்த மக்களிற்கு தாங்கொணாச் சோகத்தைத் தந்தது உண்மை. ஆனாலும் அந்தச் சோகங்கள் சில கணப் பொழுதுகள்தான். ஏனென்றால் அவனது சாவு தளராத உறுதியை எங்களிற்குத் தந்துள்ளது. இந்த உறுதி, வேகம், வீரம், தியாகம், இந்தப் புனிதப்பயணம் அவனது இலட்சிய எல்லைவரை.....

2000 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் மணி தனது சக போராளிகளுடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தான். யாழ்ப்பாணம், வன்னி மண்கள் கூட மணிக்கு புதியன

K. கபில்

வைக்கின்ற அவனது பேச்சு. மிகவும் எளிமையான அவன்... இவற்றினால் தானோ எல்லோராலும் அவன் அன்பாக நேசிக்கப்பட்டான். அந்த முதற் சந்திப்பிலேயே அவனை எனக்குப் பிடித்துக் கொண்டதில் வியப்பு இல்லை. அவனது வீரத்தை, திறமையை இதற்கு முன்னர் எத்தனையோ தடவைகளில் அவன் உணர்த்தியிருக்கின்றான். நாங்களும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். ஆனாலும் இந்த இராணுவமுகாம் தாக்குதலில் அதனை நேரடியாகவே நாங்கள் உணர்ந்து கொள்கின்றோம். அந்த இராணுவமுகாம் தாக்குதல் துரதிஸ்டவசமாகத் தோல்வியில் முடிந்தாலும் அங்கு மணி தன் திறமையைக் காட்டத் தவறவேயில்லை. மணியோடு வந்திருந்த மற்றைய தோழர்கள் மூலம் நாம் மணியைப் பற்றி அறிந்து கொள்கின்றோம்.

திருமலை மாவட்டத்தின் முக்கிய பிரதேசங்களில் ஒன்று முதுர்ப்பகுதி. முன் பொரு காலம் இயற்கையின் எழில் கொஞ்சிய எங்களின் பாரம்பரிய பூமி. கந்தளாய்க் குளத்தின் வற்றாத நீரோட்டத்தில் செழித்து எங்கும் பச்சைப்பசேல் எனும் நெல்லும் புல்லுமாய் செல்வச் செழிப்புடன் விளங்கிய ஒரு காலம்.

களத்தின் அராஜகம் மணியின் குடும்பத்தையும் விட்டுவைக்கவில்லை. மணியின் தம்பி ஒருவன் இராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருந்தான். மற்றோர் சகோதரர் இராணுவச் சூட்டிலிருந்து தப்பிவிட்ட போதிலும் மறைந்து வாழவேண்டிய நிலை. இந்நிலையில் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இவனுக்கு. குடும்பச் சுமையைத் தாங்க வேண்டிய பொறுப்பு, அந்த ஏழ்மையைப் போக்க வேண்டிய கட்டாயம். தன் வயதான பெற்றோரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமை -இத்தனைக்கும் மத்தியில் மணி. ஆனாலும் இவற்றிற்கு அப்பால் அவனது தேசம் பறிபோய்க் கொண்டிருக்கின்றது. அடிமை விலங்கு இறுக்கப்பட்டிருக்கொண்டேயிருக்கின்றது. காலம் - காலமாக வாழ்ந்து வந்த தமது பாரம்பரிய பூமியிலேயே இன்று வாழமுடியாத அவல நிலை. மணியின் மனத்திலும் தாய் என்னும் குறுகிய சிந்தனையை விட தாய்நாடு எனும் சிந்தனையே மேலோங்கி நின்றது. இதனால் 1985 இன் இறுதிப் பகுதியில் அவன் முழுமையாகத் தன்னை இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொள்கின்றான்.

முதுர்பகுதியிலேயே தனது பயிற்சியை முடித்துக் கொண்ட மணி அப்பகுதியில்

அறிவியல் கல்வியகம் உதயம்

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழக கிளிநொச்சி மாவட்ட மாணவர் ஒன்றியம் அறிவியல் கல்வி அகம் ஒன்றை வட்டக்கச்சி றமேஸ் வீதியிலுள்ள நெசவுச்சாலை கட்டடத்தில் நிறுவியுள்ளது. மேற்படி கல்வி அகத்தில் க. பொ. த. உயர்தரம் கலை, வர்த்தக வகுப்புக்களும் க. பொ. த. சாதாரண தரம் (ஆண்டு 10,11), தொழில் நுட்ப வகுப்புக்கள் ஆகியவற்றை நடத்தி வருகின்றது. கிளிநொச்சி மாவட்ட முன்னேற்ற

றத்திற்காக 4 வருடமாக சேவை செய்து வந்துள்ள இம் மாணவர் ஒன்றியம் எம் மாவட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நீக்க அறிவியல் கல்வி அகங்களை நிறுவி வருகின்றது. இதன் முதற் கட்டமாகவே வட்டக்கச்சியில் நிறுவப்பட்டது என்றும், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், பல்கலைக்கழகப் படிப்பை தொடர இருக்கும் மாணவர்கள், படிப்பை முடித்து வெளியேறிய மாணவர்களே ஒருங்கிணைந்து இப்பணியினைச் செய்து வருகின்றார்கள் என ஒன்றியம் தெரிவித்துள்ளது.